

Момченцето :

На ти, дедо, тез пари,
 Тех ми татко подари,
 Аз ще мина без симид,
 Стига ти да бждеш сит!

Болката ти на сжрдце
 Днес по твоето лице
 Я чета и виждам аз,
 Как ти страдаш тоя час!

Може би и ти си бил
 Тук щастлив, о, дедо мил,
 Но сждбата после теб
 Те направи хром и слеп!

Просякът:

Аз не виждам ти лицето,
 По душата, по сжрдцето
 Виждам твойта красота
 И безмерна доброта!
 О, дете, живеј за слава,
 Нека Бог ти здраве дава,
 Да премахваш скржб, злини
 И да вжршиш добрини!...

Любомир Бобевски.

Сирак Стефко.

Джжд, джжд, джжд! Две седмици вече под ред се вали.
 Ах, нема ли да престане този хладен есенен джжд?

И всред кишата, под ситния като прах джжд, уморен,
 влачи нозете си Стефко с неколку вестника под мишница,
 които той продава. Ала трговијата му слабо вжрви, защото
 не може вече да тича като другите вестникопродавци, а при
 това и скоро е започнал този нов за него занаят. Той е бо-
 лен: главата му гори, боли го, а нозете му сж лед студени.
 Простина той от есенния джжд, защото продраните му обувки
 се наливат с вода, а дрешките му сж летни, стари и скжсани.

Бедният Стефко!

Колкото и малжк да е — едва достигнал 9—10 годишна
 вжзраст — се пак е живел той по-добре, много по-добжр